

En skrivtalang

Återigen började vår hjälte Författaren in spe planera sitt stora romanbygge om Apatin i tre delar, Förr, Nu och I framtiden. Det skulle bli tre tusensidiga tegelstenar av det, hade han planerat, tunga bokklumpar svåra att hantera i sängen. Ingen skulle kunna använda hans trilogi som sängfösande kvällslektyr, inte ens i pocketupplaga.

Han hade kommit ganska långt i sitt dagdrömmande, nästan nått Nobelpriset – nåja, det fanns en bit kvar, när en grym tanke ställde sig rakt framför honom: ”Vem skulle vilja läsa ett sådant verk med det temat?” Ingen skulle gitta för ingen skulle bry sig. De flesta är tämligen likgiltiga inför apatin, åtminstone i bokform.

Nu var det ännu ett i den långa raden av romanprojekt som havererade och fick läggas på hyllan! Men han hade redan nya, fräscha idéer på gång.

Nästa uppgift var brödrostens historia med siktet inställt på framtiden och brödrosten i den närmaste galaxen. Det skulle bli bra, jätligt bra, och läsvärt också. Det här skulle också bli en trilogi, Brödrosten Här, Där och Överallt.

En annan idé han hade haft var Dinosaurier Förr, Nu och I framtiden, men det projektet strandade också, pga. orsaker han inte riktigt rådde över. Delvis handlade det om att dinosaurierna var utdöda och inte hade någon framtid, åtminstone inte i sina gamla former. I nya skepnader drällde de förstås överallt, t.ex. inom byråkratin och offentlig och privat verksamhet av olika slag – det hade han personlig erfarenhet av, och de skulle säkert gå en lysande framtid till mötes, erövra rymden om allt gick enligt planerna.

Sina egna planer på skrivandets område lyckades han i och för sig sällan eller aldrig förverkliga, men i gengäld blev hans visioner allt djärvare och närmade sig hallucinationen i klarhet och detaljrikedom. De tedde sig på ett märkligt sätt alltmer trovärdiga och samtidigt allt omöjligare att genomföra.

Han var glad att han hade sin lilla förtidspension, nu när hans romanprojekt så sällan blev speciellt ekonomiskt lönsamma. Hans mest lukrativa verksamhet, vid sidan av pensionen, var annars TIA-lottspekulerandet. Det blev en tia då, en tjuga då och en femtiolapp ibland, sällan högre belopp, men en uppsjö av nitar som på intet vis motsvarades av de fåtaliga vinsterna.

Så fortsatte han drömma, ibland på Stadsbiblioteket, ibland på kvarterspuben, ibland på ett kaffehus eller vanligt kafé, ofta i samspråk med betydligt yngre dagdrömmare men också jämgamla dagdrivare i samma situation som han.

Det var ett dagdrömmeriets syskonskap, för det fanns dagdrömmare och fantaster av båda könen. Ser vi till vad som presterades förutom munväder var det noll och intet, inte ens en liten insändare, inte en tavla, inte

ett musikstycke.

För en tid sedan hade han bollat med en, som han tyckte, rätt djärv och fantasifull idé. Den var både lite Roald Dahlsk och H.G. Wellsk – de båda var hans favoritförfattare. Det var en längre novell eller kortroman, inte en tegelsten den här gången, som skulle heta ”Mannen som kunde se lukter” och handlade om en Mr Smell som uppfunnit ett par glasögon som gjorde att han kunde se lukter, t.ex. på ett vanligt snabbköp där varornas dofter blandades med mänskliga utsöndringar i gasform till oerhört intressanta och fascinerande färgkombinationer. Den berättelsen hade han tänkt skicka till radions P1 eller något novellmagasin, när den blev färdig – men det blev den aldrig.

Han brukade ibland läsa novellmagasin på biblioteket. Där fanns ett par stycken. Hade han fått novellen färdig hade de säkert publicerat den.

Den kväll han hade suttit och skrivit blev det bara rubriken och tre rader. Han skrev alltid på kväll och natt; inspirationen rann till bäst då. Efter de tre första raderna, egentligen ganska lyckade, gick han till kylan och hämtade en starköl, tände en cigarett och mådde rätt bra, nöjd med sin insats. Efter det hade han blivit lite trött och lagt sig på soffan en stund, sov som en stock hela natten.

Men det var då det. Nu hade han betydligt mer avancerade planer. Att planering och visioner var det viktigaste i denna värld var han helt införstådd med, så länge planering och visioner enbart innebar behagliga dagdrömmar och rosa luftslott. Nu skulle han ge brödrosten ett litterärt ansikte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Algotezza med Poeter.se id #2040 innehar upphovsrätten